

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/607/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712214725
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5712214725.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné nám. 13, o náhradu škody a náhradu nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 8C/245/2012-106 zo dňa 14.5.2014 takto

r o z h o d o l :

P o t v r d z u j e rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu náhrady majetkovej škody v sume 125 eur a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 325 eur titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (Okresný súd Martin), v exekučnej veci vedenej u súdneho exekútora pod sp. zn. Ex/9982/2008 (povinný Y. V. - dlžník zo zmluvy o úvere 5331543).

Navrhovateľ tvrdil v návrhu, že povinnosťou exekučného súdu bolo vydať poverenie na vykonanie exekúcie exekútorovi v lehote do 15 dní od doručenia žiadosti. O žiadosti exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie súd rozhodol až 27.11.2008 rozhodnutím o poverení, stalo sa tak s omeškaním viac ako 6 mesiacov. Nesprávny úradný postup navrhovateľ videl v nevydaní rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, ako aj v postupe exekučného súdu keď vykonal v štádiu exekučného konania opätovné posúdenie jeho práva na zaplatenie dlhu v časti istiny, a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup, napriek existencii právne relevantného exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku. Opísaný postup exekučného súdu navrhovateľ hodnotil ako nesprávny a v rozpore so zákonom, konkrétne s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, neexistuje totiž okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene a so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pristúpil až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala vytvoriť stav zakladajúci reálnu nevykonalnosť istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Nečinnosť okresného súdu je podľa navrhovateľa nie je ničím ospravedlniteľná, pretože počas špecifikovaného obdobia nevykonával vo veci také úkony, ktoré by mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty v ktorej sa navrhovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal.

Z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu navrhovateľ si uplatnil náhradu majetkovej škody v peniazoch vo výške 125 eur, táto škoda predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou, uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia a rozhodnutím o nej. Pri uplatnení si aj náhrady nemajetkovej ujmy navrhovateľ skutkovo argumentoval tým, že márnym uplynutím času došlo u neho aj k vyvolaniu viacerých rizík - neskorým ukončením procedúry k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, k insolvencii povinného; neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti ako aj u majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, zánik ďalších plánovaných a už vytvorených podnikateľských aktivít, hospodársku stratu, spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí. Základ nároku na náhradu nemajetkovej ujmy videl navrhovateľ v požiadavke na spravodlivé usporiadanie vzťahov a dosiahnutia adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu. Ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy si uplatňoval sumu 325 eur (vychádzal z alikvotného pomeru nároku 55 eur za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu). Pri vyčíslení náhrady nemajetkovej ujmy poukázal na závery v nálezoch Ústavného súdu SR vo veci porušovania práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov súdov v civilnom konaní.

Okresný súd pri právnom posúdení veci vychádzal z ust. § 3 ods. 1 písm. d/, § 3 ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2, 3, § 9 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia. Aplikoval na daný prípad i ust. § 44 ods. 2 v znení účinnom v čase podania žiadosti o udelenie poverenia v spojení s § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ Exekučného poriadku.

Okresný súd prioritne skúmal splnenie zákonnej podmienky pre konanie o návrhu navrhovateľa - skúmal okolnosť či navrhovateľ podal žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody u príslušného štátneho orgánu. Konštatoval, že navrhovateľ 25.9.2012 požiadal písomne príslušný orgán teda Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vychádzajúc potom z ustanovenia § 15 a 16 zákona č. 514/2003 Z.z. okresný súd konštatoval splnenie povinnosti navrhovateľom - podať žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na príslušnom štátnom orgáne, následne jeho právo ako poškodeného domáhať sa uspokojenia nároku alebo jeho časti na súde. Zároveň súd za nepreukázané považoval, že by nárok navrhovateľa na náhradu škody alebo jeho časti bol do rozhodnutia súdu zo strany príslušného štátneho orgánu uspokojený.

Okresný súd vykonaným odkazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu OS Martin sp. zn. 22Er/576/2008 zistil, že súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý podal dňa 21.11.2008 u OS Martin žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vedenej na exekútorskom úrade pod sp. zn. EX 9982/2008 vo veci oprávneného - Pohotovosť s.r.o. Bratislava proti povinnému - Y. V. pre vymoženie sumy 1.624 Sk s príslušenstvom na základe exekučného titulu - rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu sp. zn. SR 07430/2008 zo dňa 14.8.2008, právoplatnej 25.8.2008. Okresný súd Martin poverenie vydal 27.11.2008, súdnemu exekútorovi poverenie bolo doručené 10.12.2008.

Vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania okresný súd uzavrel, že exekučný súd pri rozhodovaní o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie konal v zákonnej lehote, všetky jeho úkony smerovali k rozhodnutiu o návrhu oprávneného, tie boli vykonané v súlade s Exekučným poriadkom. V exekučnom konaní neboli preukázané žiadne prietahy - teda opomenutie vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote, t.j. nebol preukázaný nesprávny úradný postup ako jeden z predpokladov pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Preto návrh navrhovateľa ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania okresný súd postupujúc podľa § 142 ods. 1 O.s.p. odporcovi právo na náhradu trov konania nepriznal, pretože táto úspešná procesná strana si trov konania nevyčísliła.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na opätovné prejednanie. Namietal, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom, vo veci rozhodoval vylúčený

sudca, súd nesprávne právne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenia právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností.

Podrobne argumentoval ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. tvrdiac, že okresný súd nemal splnené podmienky na prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov. Navyše on (navrhovateľ) riadne a včas požiadal súd o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd nemohol vec prejednať v jeho neprítomnosti, a ak tak postupoval, odňal mu tým právo zúčastniť sa konania pred súdom. Napokon súd jeho žiadosť o zrušenie pojednávania (o čo požiadal z dôležitého dôvodu) ignoroval, vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom dôkazov.

On uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v očiach odvolateľa a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v zmysle ktorých boli vylúčení v právne zhodných veciach všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovanie vecí zákonným sudcom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I.ÚS 27/98, III.ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; že on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom by vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Konečné/meritórne rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu navrhovateľa na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p.; proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Z tohto dôvodu podáva proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Dôsledok správania súdu, kedy predbehol vydaním meritórneho rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladajú porušenie práva odvolateľa na súdnu ochranu, osobitne maria jeho možnosť konať pred súdom. Meritórne rozhodnutie súdu je prinajmenšom predčasné.

Napokon on (odvolateľ) nemal možnosť sa vyjadriť k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť vyjadriť sa ani k dôkazom, ktoré súd vykonával a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom.

Súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním (odvolateľom) namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú. Podľa jeho názoru, na splnenie zákonnej lehoty, resp. na konanie bez zbytočných prieťahov a na konanie bez neodôvodnenej nečinnosti exekučného súdu je dôležité skúmať nie len samotný moment kedy exekučný súd rozhodol o poverení, ale aj moment, kedy poverenie doručil príslušnému súdnemu exekútorovi. Súd porušil jeho právo (právo odvolateľa) na kontradiktórne konanie, v ktorom strany musia mať možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné na podporu úspešnosti svojej žaloby, ale zároveň sa oboznámiť so všetkými predloženými dôkazmi, sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Dodal, že súd vykonával dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise.

Odvolateľ poznamenal, že ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k návrhu v zmysle ustanovenia § 114 ods. 3 O.s.p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. Skutkovým základom sa mal stať navrhovateľom tvrdený skutkový stav.

Súd odignoroval úplne všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií; na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií; na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti treba považovať rozhodnutie súdu za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé, akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla, rovnako sa to týka i chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Pri dodržiavaní práva účastníka (navrhovateľa) na odôvodnenie súdneho rozhodnutia nemožno ústavnoprávne akceptovať, že súd vytvára odôvodnenia rozsudkov formulárovým spôsobom.

Súd dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, navrhovateľa nepočul podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. V rozhodnutí okresný súd vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného v článku 48 ods. 2 Ústavy SR, ako aj v článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Predsa sám súd zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody, preto rozhodnutie súdu je vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal na to oprávnený účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania, aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p. pre vecnú správnosť.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu. Dôkazy vyhodnotil v súlade s ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec aj správne právne posúdil. Pri vykonaní dôkazov vychádzal z procesných návrhov navrhovateľa na vykonanie dokazovania ním označené priamo v návrhu na začatie konania. Krajský súd len na zvýraznenie správnosti vecného záveru súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciám vzneseným navrhovateľom v odvolaní.

Z rozporuplné krajský súd hodnotil argument navrhovateľa, ktorým namietal nestrannosť súdu a zaujatosť sudcu prejednávajúceho aktuálnu právnu vec. Je jednoznačné v konaní, že zákonná sudkyňa, ktorej vec bola pridelená na prejednanie a rozhodnutie uvádza na č.l. 16 a 35 spisu, že sa necíti zaujatá, a to ani pre pomer k veci, ani pre pomer k účastníkom konania alebo k ich zástupcom. Navrhovateľ vo svojom podaní (na výzvu súdu zo dňa 30.10.2012) na č.l. 15 spisu výslovne prehlásil, že on nepodal súdu námietku zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p. Navrhovateľ takéto stanovisko (nepodanie námietky zaujatosti podľa § 15a ods. 1 O.s.p.) výslovne prehlásil aj vo svojom odvolaní podanom proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 8C/245/2012-26 zo dňa 4.2.2013, ktorým uznesením súd mu vyrubil súdny poplatok za námietku zaujatosti. Uvedený procesný postoj navrhovateľa bol potom následným dôvodom zrušenia označeného uznesenia. Za tejto procesnej situácie ku dňu rozhodovania odvolacieho súdu neexistuje rozhodnutie, ktorým by zákonná sudkyňa Mgr. Magdaléna Šmidtová (ktorá vydala meritórne rozhodnutie) mala byť vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci, navyiac námietka navrhovateľa v odvolacom konaní vytykajúca nedodržanie princípu zákonného sudcu nemá svoj právny základ v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní. V tejto súvislosti neexistuje dôležitý dôvod na zrušenie nariadeného pojednávania, preto okresný súd mal splnené všetky procesné podmienky, aby vec v neprítomnosti účastníkov postupujúc podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal a vo veci meritórne rozhodol.

Podľa názoru odvolacieho súdu odvolateľ mal vytvorený súdom prvého stupňa procesný priestor na to, aby na meritórnom pojednávaní argumentoval, aby svoje stanoviská či už k rozsahu vykonaného dokazovania, ako aj k vyjadreniu druhej procesnej strany prezentoval. Navrhovateľovi boli známe i vecné argumentácie odporcu k prejednávanej veci, konkrétne z obsahu písomného vyjadrenia, ktoré právny zástupca odporcu prevzal 22.4.2014. Bolo na navrhovateľovi či využije súdom umožnený procesný priestor: zúčastniť sa pojednávania, argumentovať priamo na pojednávaní, navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k vykonaným dôkazom.

Za účelové, mylné hodnotil krajský súd odvolacie tvrdenia navrhovateľa o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania, resp. ignoráciu jeho žiadosti o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania, keďže okresný súd v meritórnom rozhodnutí nerozhodoval aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., a navyše pre takéto rozhodovanie ani dôvod nebol (takýto procesný návrh navrhovateľ súdu prvého stupňa nepredložil).

Okresný súd i vo fáze dokazovania bol dôsledný. Vychádzal z podstatného dôkazu, ktorý priamo v návrhu na začatie konania označil navrhovateľ. Týmto bol exekučný spis, ktorý okresný súd pre účely súdneho konania pripojil a oboznámil sa s jeho obsahom. Skutkové zistenia súdu prvého stupňa korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v dotknutom exekučnom spise. Skutkové tvrdenia navrhovateľa o omeškaní súdu s vydaním poverenia je nepravdivé. Súd exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie vydal 6.deň po doručení žiadosti. V dôvodoch rozhodnutia okresný súd dáva účastníkom konania relevantné odpovede na všetky skutkové i právne významné otázky z ktorých vychádzal, uviedol, ktoré ustanovenia súvisiacich právnych predpisov na posudzovanú vec aplikoval. Odôvodnenie rozhodnutia je v súlade s ust. § 157 ods. 2 O.s.p. a garantuje právo účastníkov na spravodlivé súdne konanie. Odvolací súd nezistil v rozhodnutí súdu vnútorný rozpor, keďže okresný súd jednoznačne konštatoval neexistenciu prieťahov, neexistenciu porušenia práva navrhovateľa v exekučnom konaní a z tohto vyvodil nespĺnenie základnej prioritnej podmienky zodpovednostného vzťahu, t.j. neexistenciu nesprávneho úradného postupu. Uvedený záver súdu prvého stupňa má oporu vo vykonanom dokazovaní. Keďže okresný súd konštatoval neexistenciu nesprávneho úradného postupu ako prioritnej podmienky zodpovednosti štátu podľa Zákona č. 514/2003 Z. z. nebol dôvod už v ďalšom, ani vo vzťahu k uplatňovanej náhrade majetkovej, ani k uplatňovanej náhrade nemajetkovej ujmy sa zaoberať ďalšími zložkami zodpovednostného vzťahu (vznik, výška škoda, príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom). Tieto zložky zodpovednostného vzťahu by mali byť následne skúmané a hodnotené súdom iba v prípade ak by v prejednávanej veci bol jednoznačne prijatý záver o existencii nesprávneho úradného postupu exekučného súdu v exekučnej veci. Takýto záver však súdom prvého stupňa v súdnej veci vyslovený nebol.

Z týchto dôvodov krajský súd odvolaniu navrhovateľa vyhovieť nemohol.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie okresného súdu správne vychádza z ust. § 142 ods. 1 O.s.p.

V odvolacom konaní navrhovateľ úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnej procesnej strane - odporcovi, odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, že by boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy v odvolacom konaní. Z týchto dôvodov krajský súd podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .